יולקח הכהן מדם החמאת שתהא קבלה

לשם חמאת ואשכחן שחימה וקבלה זריקה

מנלן דאמר קרא יוכפר עליו הכהן מחמאתואו

שתהא כפרה לשם חמאת אשכחן שנוי קדש

שנוי בעלים מנלן אמר קרא עליו שעליו ולא

על חבירו אשכחן למצוה לעכב מנלן כדאמר

רב הונא בריה דרב יהושע חמאת חמאתו

הכא נמי חמאת חמאתו אשכחן מצוה בשנוי

קדש וזריקה בשנוי בעלים בין למצוה בין

לעכב לעכב בכל עבודות יו בשנוי קדש

ובשאר עבודות בשנוי בעלים בין למצוה

בין לעכב מנלן אמר ר' יונה אתיא מחמאת

נזיר דכתיב יוהקריב הכהן לפני ה' יועשה

אָת חמאתו ואת עולתו שיהו כל עשיותיו

לשם חמאת אשכחן שנוי קדש שנוי

בעלים מנלן (ש) דו (אם אינו ענין לשנוי קדשה

תניהו ענין לשנוי בעלים אשכחן למצוה לעכב מנלן) אמר רב הונא [בריה דר"י]

חשַאת חשַאתו מתקיף לה רבינא אלא מעתה

עולת עולתו מאי דרשת ביה ולרבינא מנחת

מנחתו נסך נסכו מאי דרשת בהו ההוא

מבעי ליה מנחתם ונסכיהם בלילה מנחתם מ

ונסכיהם אפי' למחר אלא עולת עולתו מאי

דרשת 🕫 בהו ותו מי גמרי מהדדי חמאת

חלב מחמאת נזיר לא גמרה שכן יש עמה

דמים אחרים חמאת נזיר מחמאת חלב לא

גמרה שכן כרת אלא אמר רבא אתיא

מחמאת מצורע דכתיב יועשה הכהן את

החמאת ישיהו כל עשיותיו לשם חמאת

ואשכחן שנוי קדש שנוי בעלים מנליה אמר

קרא ⁴וכפר על המטהר וגו׳ סעל המטהר זה

ולא על הממהר חבירו ואכתי מי ילפא מהדדי

חטאת חלב מחטאת מצורע לא ילפא שכן

יש עמה דמים אחרים חמאת מצורע מחמאת

חלב לא גמרה שכן כרת מחדא לא אתיא

תיתי חדא מתרתי בהי לא לכתוב [לא

לכתוב] רחמנא בחטאת חלב ותיתי מהנד

מה להגך שכן יש עמהם דמים אחרים לא

לכתוב החמנא בחמאת נזיר ותיתי מהנד

מה להגך שכן אין להן שאלה לא לכתוב

רחמנא בחמאת מצורע ותיתי מהנך מה להנך

שכן אין וְ באִין בדְלות אלא אמר קרא זאת

התורה לעולה ולמנחה וגו' הקישו הכתוב

לשלמים מה שלמים בין שנוי קדש בין שנוי בעלים בעינן לשמן למצוה אף חמאת בין

שנוי קדש בין שנוי בעלים בעינן לשמן למצוה

ולקח הכהן מדם החטאת וְצְבָּעוֹ וְנְתַן עֵל קַרְנת מִוְבָּח נֹלְה וְאֶת כָּל דְּמָה יִשְׁפּרְ אֶל נֹלָה וְאֶת כָּל דְּמָה יִשְׁפּרְ אֶל

הַמַּזְבַּחַ: ויקרא ד, לד ואֶת כָּל חֶלְבּוֹ יַקְטִיר

המזבחה כחלב זבח השלמים

המוברות בחלכב זבח השקמים זכפר עליו הבהן מחשאתו זנסלח לו: ויקרא ד, כו זאת השני יעשה עלה במשפט זכפר עליו הבהן מחשאתו אַשר חָשָא זִנסלָח לו:

3. וְהַקְּרִיב הַכּּהַן לְפָנֵי יְהֹוְה וְעָשָׂה אֶת חַשָּׁאתוֹ וְאָת עלֶתוֹ: במדבר ו, טז

במדבר ו, טו 4. וְעֶשָׂה הַכּּהֵן אֶת הַחַשְּׁאת וְכַבֶּר עַל הַמְּטַהַר מָטְמְאָתוֹ

כ. זאו נייהן זי זי זיידיים וְלַחָשָׁאת וְלָאָשָׁם וְלַמָּלּוּאִים וּלְזָבַח הַשְּׁלְמִים: ויקרא ז, לז

יַבְּפֶּר על הַמָּטַהֵר מָטָ וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת הָעלְה:

סוד המובח:

Π.

זריקה מנדן מוכפר עדיו הכחן מחמאתו. הרנה יש מימה דהני קראי דשחיטה וקבלה ושחט אותה לחטאת ולקח הכהן כתיבי בסתם חטאת כגון חטאת חלב בפרשת ויקרא גבי כשבה והאי קרא דוכפר עליו הכהן מחטאתו כתיב בחטאת דשמיעת קול וביטוי

שפתים אבל בחטאת חלב לא כחיב מחטאתו אלא על חטאתו כתיב ובתורת כהנים י) באותה פרשה עלמה דחטאת חלב דריש מקרא דמחטאתו אע"ג דלא כתיב בההיא פרשתא וזהו תימה דשביק קרא דעל חטאתו דכתיב בההיא פרשתא ושתא תשום דעל חטאתו לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב אבל תימה דלקמן משמע דכל הני קראי דהכא בחטאת חלב כתיבי דקאמר אשכחנא חטאת חלב אבל חטאת דשמיעת קול וביטוי שפתים מנא לן וי"ל דהכי האמר לקמן אשכחנא חטאת חלב עכובא שחיטה וקבלה בשנוי קדש ושאר עבודות נילף כדחמר לעיל מה שלמים לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות למלוה אף כאן לא תחלוק לעכב וקבלה נמי לא הולרך לכחוב אבל שמיעת קול מנא לן דאע"ג דכתיב ביה וכפר עליו מחטחתו ודרשינן לעיל לשם חטאת היינו שנוי קדש בזריקה ולא חלקת לא נימא בזריקה לפי שהיא עיקר כפרה ושנוי בעלים בחטחת חלב נגמר משמיעת קול דליכא פירכא וי"מ דמחטאתו דקאמר היינו בשעיר נשיא דכתיב ביה נמי מחטחתו וקחי יחו גם אחטאת חלב וקשה דכתיב לאחר הקטרת אימורים נראה לי. ברו"ך. ועוד נ"ל דלא הוה מצי למדרש מוכפר על חטאתו אשר חטא דכתיב בחטאת חלב משום דהכי קאמר על פשעו אשר חטא ישו(ולא בשמיעת קול מיירי בחטאת קרבנו) ולא נשיא דכתיב מחטאתו ונסלח לו והיינו מפשעו וחטאתו שלו ונסלח לו אבל בשמיעת קול לא כתיב זה בו ולא זו אלא מחטאתו היינו מקרבנו. ברו״ך: וזריקה בשנוי בעלים בין

למצוה בין לעכב. תימה דמהאי קרא וכפר כאו עליו הכהן מחטאתו דרשינן תרווייהו זריקה בשנוי קדש ושנוי בעלים ואם כן מחטאת חטאתו תיפוק ליה נמי עכובא בשנוי קדש כמו בשנוי בעלים דאתרווייהו קאי:

ועשה את חמאתו שיהו כל עשיותיו לשם חמאת

אשכחנא שנוי קדש שנוי בעלים מנ"ל אמר רב הונא בריה דרב יהושע חמאת חמאתו. כך גירסת הקונטרס ולגירסא זו מוקי ברישא לעכב בשנוי קדש קודם שנעמיד למלוה בשנוי בעלים באם אינו ענין ואינו משמע כן בכולי פירקא לעיל גבי שלמים ופסח דקאמר אשכחנא שנוי קדש

דשלמים: **אשרהן הטאם הלב דרחיב ביה לחטאת.** ושחט שנוי בעלים מנא לן ומוקי ברישא בשנוי בעלים באם אינו ענין קודם שיעמיד קרא לעכב ומיהו י"ל דשאני הכא דכבר אשכחנא קרא לזריקה בשנוי בעלים ואית ספרים דגרסי אם אינו ענין

לשנוי קדש דנפקא ליה מהחם חניהו ענין לשנוי בעלים אשכחנא למצוה לעכב מנא לן אמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו ולגירסא זו לא לריכינן תו לקרא דלעיל בזריקה וניחא נמי הא דגרסינן לעיל כדאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו דמשמע דעיקר מילחא לא אתמר אקהיא והיינו משום דלנסוף לא קיימא: בונחתם ונסכיהם בדידה מנחתם ונסכיהם אפי' דמחר. לאו מהאי קרא ≔ [קדריש]: הילכך מצוה משדמים וחנך קראי דעכב. וא״ת למה לי למכתנ נכולהו לכתונ בהך ≔ ואינך כולהו אתו מדכתיב זאת תורת החטאת תורה אחת לכל החטאות כדלקתן (דף ט:) בשמעתא דמבוג ויש לומר דבמסקנא

בעלים קודם שנדע עיכובא בשינוי קודש. לכך נראה [דגרסי׳ אם] אינו ענין בשינוי קודש דנפקא לן מ בין בשיטי קודש בין בשיטי בעלים לעכב מגלן בין בשיטי קודש בין בשיטי בעלים, אמר רב הוגא אמיא מטאח מטאחו דמשמע לעכב בשיטי בעלים וופקא לעכב בשיטי קודש הכי ב־ן דמטאח מטאחו לא משמע אלא בשיטי בעלים דוקא הואיל ופשטא דקרא משחמע שיטי קודש הוי מוקמיען ליה בשיטי בעלים נפכב בשיני קרש הסיב"ן המטחח מטחחו וה משמע החם בשיני בענים דוקם הוחיר ופשטח דקרה משחמש שיניי קודש היי מוקמינן ניה בשיני בענים ורוקם היים נותב מביני קרש היים והשמעות היים והשמעות היים והשמעות היים והשמעות היים והשמעות בין המשמעות בין המים בין המשמעות המשוב בין למו היים בין המשמעות בין המשמעות בין המשמעות בין המשמעות בין למו היים בין המשמעות בין המשמעות בין המשמעות בין המשמעות בין למו היים בין המשמעות בין בין בין המשמעות המשמעות הבין המשמעות המשמעות בין המשמעות הבין המשמעות ה הכנ מו ששם מדרן קופית נימון לניתן בנות ממחה היא קודש לעבב שינוי בעלים מגלן. ומשני דכחיב ופפר על המעוסר ולא על המעוסר ל אכל עשיוחיו כדרים במיך של המעוסר להכל עשיוחיו כדכחיב ברישא דקרא ועשה כדפיי בקונטרס:

ולקח הכהן. לשון קבלה הוא: וכפר. היינו בזריקה. הולכה לא אנטריך קרא דבכלל קבלה ח היא מתרביא ליה: אשרחן למצוה כו'. ואי קשיא מנוה מהיקשא דואת התורה משלמים אתיא כשאר כל הזבחים אין הכי נמי ומסקנא מהתם יליף לה לקמיה ומעיקרא הוא דמהדרינן דנכתבו כולהו בגופיה:

כדחמר רב הוגח כו'. לקמן בשמעתין: חטאחו. וכפר עליו הכהן מחטאתו (כשורק דמו לשמו חטאת חטאתו) מדהוה ליה למכתב מחטאת וכתיב וי"ו יתירא למדרש בה לשם בעלים: אשכחן מלוה בשנוי קדש. בכל עבודות וזריקה אשכחן בה מלוה ועכוב בשנוי בעלים דהאי מחטאתו נמי בו בוריקה כתיב שהיא הכפרה ח: לערב בכל עבודות בשנוי קדש. שלא למדנו לאחד מהן ושאר עבודות לבד מזריקה בשנוי בעלים בין למצוה בין לעכב מנלן: שיהו כל עשיותיו לשם חטחת. ולמצוה לא אצטריך קרא דהא נפקא לן משאר חטאות והאי לעכובא: וֹה״ג בס״לון או אשכחן שנוי קדש שנוי בעלים מגלן יבו: אמר רב הוגא כו'. גבי נזיר כתיב ועשה את חטאתו ואת עולתו הרי בו למצוה וכשלמים מה שלמים לא חלקת בהן בין זריקה לשאר עבודות בשנוי בעלים למלוה אף חטאת לא תחלק בין זריקה לשאר עבודות לעכב הרי לך מלוה ועכוב בין בשנוי קדש בין בשנוי בעלים כך נ"ל וכן יש לפרש גבי חטחת מלורע לקמן נ"ל: ולרבינה. דלה קשיה ליה אלא עולת עולתו מנחתו ונסכו דכתיבי נמי גבי נזיר אמאי לא קשיא ליה: ההוא מיבעי ליה. כי היכי דדרשינן לכל מנחתם ונסכיהם דו בלילה ואפילו למחר שיוכשרו לבא למחר (2) לבא בלילה הכי נמי דרשינן להאי ועשה את מנחתו כל זמן שיעשנו הוא קרוי מנחתו ונסכו של זה אע"פ שלא קרבו עם זבחו: מי גמרי. שאר חטאות וחטאת נזיר מהדדי דתמלי לומר חד למלוה וחד לעכב. סתם חטאת קרי חטאת חלב משום דשכיחה טפי: שכן כרת. מכפרת על חייבי כרת אלמא לא גמרי מהדדי וכיון דלא גמרי מהדדי תרווייהו למלוה חלטריכו: וחשכהן שנוי קדש. ולעכב דהא נפקא לן מצוה לעיל בשחר חטחות: וכפר על המטהר. סיפיה דועשה הכהן את החטאת הוא ועל המטהר אכולהו עשיות קאי: וחיתי מהנך. נזיר ומלורע: שחלה. נזיר נשחל לחכם ועוקר נזירתו ופטור מן הקרבן: שכן אין מו באין בדלות גרסי׳. שאין חטאות יורדות בעניות להביח עוף: והגך קרחי לערב. וכשלמים מה שלמים לא חלקת בהן למצוה אף חטאת לא תחלוק בו לעכב וכיון דכתיב עכובא בזריקה אתיא להו

הילכך מצוה משלמים והגך קראי לעכב ואשכחן חמאת חלב דכתיב בה לחמאת לכולהו עבודות בהך דרשא מהיקשא אותה לחטאת בסתם חטאת כתיב (ד) אם יו נפש כי תחטא וגו': חטאת

ולעיל ג: ד:ו. פסחים סב.ו. ו (נעיל ג. ז. ז. פקחים קב.),
 ירוש' פסחים פ"ה ה"ב,
 ג לקמן פד. מנסות מד: תמורה
 יד. [נב. תענית ב:], ד) ת"כ מלורע פ"ג ה"ג, ירוש' פסחים שם, כ) ירוש׳ פסחים שם., : עי' ויקרא חובה פר' י פי"ז:

הגהות הב"ח

(א) גפ׳ שינוי בעלים מנלן (אם (ח) גבי שינוי בענים מנוכן (חם אינו ענין וכו' מנלן) חא"מ. ונ"ב רש"י לא גרס ליה אלא ה"ג אשכחן שינוי קדש שינוי בעלים מנלן אמר רב הווא כו': (צ) שם עולמו מלי דרשת ביה ומו: (עולמו מלי דרשת ביה ומו: (ג) רש"ד ד"ה ההוא זכרי למתר או לכא: (ד) ד"ה אשכחן וכר' כמיב (ויקרא ד, כו) ואם נפט אחת מחטא:

מוסף רש"י

מנחתם ונסכיהם. בפרעת פנחס כתיב בכולהו מנחתם ונסכיהם לפרים וגו' מנחתם ונסכיהם אפילו [וכו']
(תמורה יד. נופ"ו ווממשה ינסכיהם יתירי דכתיבי בקרבנות החג להכי כתיבי (לקמן פד.) בלילה. דאע"פ שמקריבין כתיכי (לקמן בלידה. דמש"פ שתקריבין הקרבנות ביום יכולין להביא התרבנות ביום יכולין להביא המנחות והנסכים בלילה (תענית ב:) בלילה. דמנחת נסכים קריבין בלילה, ואי קשיא הא אמרינן בלילה, ואי קשיא הא אמרינן בהקומן ורבהן דברים שדרכן בהקומן (רבה) דברים שדרכן ליקרב ציום ותחשיב מנחת נסכים, מסרש לה בסרק יש קרבנות במסכת תמורה (דף יד.) דהא דקתני ביום בנסכים הבאים עם חזבת והא דקתני בלילה בנסכים חזבת והא דקתני בלילה בנסכים הבאין בפני עלמן, כגון שהביא זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא זכח בלח נסכים ולחתר זמן הביח הנסכים בפני עלמן, יכול להביחן בלילה (מנחות מד:) מגחתם ונסכיהם אפי׳ למחר. אם קרב גנסכיהם אפיי דכוחר. חם קרב הקרבן בזמנו ואפיי מכאן ועד עשרה ימים (חמורה ד־), אפילר למחר. אם הביא היום זבח יכול להקריב נסכיו למחר ובלבד שלא יקדשו בכלי מאסמול, דאי קדשי יקדשו בכלי מאסמול, דאי קדשי נפסלין בלינה כדתניא במסכת נפסקין בנינה כדמנית במסכת מעילה (פ.) קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בעבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה (מוחות מד: ובעריד שם וב.) שכן יש עמה דמים אחרים. נרסיין, מעלת נזיר יש עמה דם עולה ואשם הבאים עמה. נחטאת חלב באה יחידה (כת״י פרים):

שינויי נוסחאות

אן נ"ל על חטאתו (רי"צ). ועי אן ל"ח על חטאתו (כי־צ). ועי" נתוס': ב] בכל עבודות ליתח נכה"י ונד"י: ג] נכי"מ וכי"ל וד"ו נ' וג' ליתח תיצות אשכחן כו' בעלים מנלן. ונכל הנ"ל ברי בעלים מנקן. וכנו ענין אימא ההמשך אם אינו ענין וכרי. וזו הגי' הראשונה כמוס' שהביאו בשם רש"י. ולפנינו וכד"ו א' הוכאו שמי הנוסמאות במדמ מחמם, ויש למחסות מ במדמ מחמם, ויש למחוק מחת מהן, והש"ח והב"ח וכה"ז הכריעו כני רש"י ולכן מחקו אם אינו ענין וכור: ד] הסוגריים נעשה ע"ב הש"ח הש"ח ובח"ז, ולמה במות גד הן קדש דומפא לינו מהחת ובירו יא] התיבות שבסוגריים (כוריים): אן המיצות שבפוגריים ליחל בכתריי ודפי"י, ובה"ץ הוסיפן כנר' מחמת אריכות הליטוט מהגמ'י. מיצת בס"א לכאורה מיותר ומטעה, אך בבה"ץ הגיה גם שמיצת מגלן

ישיקה האי ההפי דעשה דפו (עמיי בווהי וושים), כמוסי לינות האמידו למחד. בון כחיד לפיל שכן הן, וכפית ומסיין הגיסו כלפנינו ולחס חות ו ביון לייל תטאותם (שים), ניאו חשתה חלב ונויר (הגרייב): יון ניאו כתוב בו נפש (נייים), וכן כשימ מוחק מיכת אם: יחן וגבי הטאת הלב הוא דבתיב ברי לניא, פי על חטלחו כחיב גני כשבה לינותים) ומחטלום מחיב בשני על על מטלחו כחיב גני בעבר להגיס ולא כשמיעת קול דמיירי יבן בש"מ מוחק מה שבסוגריים, אך גליק ובח"ב הסיינו לח של חטו ולח וכלות לו (ציק) באן לייל דוכפר (שים): בבן קרא לחוד נפקא, כל"ל (בה"ז ע"פ תוסי מנחות מד ב): כגן ל"ל בחד (ש"מ וצ"ק): כדן אשר חטא וכז מחטאתו דכתיב בשעיר נשיא לא מיירי בקרבו. כני (צורים עדים וונוי מוחודמו ה. בכן ליל בחוד (מיים וציים). בכן לשר חוס וכן מחסמת לכם קלים את מייד בקרבן, מכל למו מנותגם ומלי? של דרך זה, ונפקא לעכב בשינוי קודש (הכי) [נמי אע"ג] דחטאת חטאת לא משמע אלא בשנוי בעלים וולץ מיים ליה בשינוי בעלים (ואם) [באם] אינו ענין בעלים דוקא הואיל ופשטא דקרא משממע שינוי קדש (היו) דמוקמינן ליה בשינוי בעלים (ואם) [באם] אינו ענין [דרא] קרא השינוי (בעלים) [קדש] (ו)כ"ש בשינוי קודש [דחטאת] חטאתו משמע לעכב, וקאי אתרוייהו:
ברו בכמ"י למול הני פירכי, ולפ"ץ לריך היה לחוסף כאן גם פירכא למה למטאת חלב בכן מיכת חושש בכת"י לחוש, ומשמע קלת שם דגרס" חורו:

ליקומים . מנחתם ונסכיהם בלילה כו'. נ״ל דלכתחילה יש להביא נסכים עם דרכותוילה יש להביא נטכים עם הזבח, דאי מביא בלילה אין יכול לומר שירה כדאמרינן בפ״ב דערכין מה כפרה ביום אף שירה ביום, ולמחר נמי אם מביאה מבעיא לן התם אם טעונין שירה . כר׳ ולא איפשוט. והא דאמר ר״מ התם דשיר מעכב הקרבן היינו בנסכים הבאין עם הזבח שקרבו בשעת שחיטת הזבח דאין קרבין בשעת שחיטת הזבח דאין קרבין אלא ביום כדאמר׳ -תמורה ואותז טעוניז שירה. ותמודה האותן טעונין שידור. ואפילו את"ל דבאין בפני עצמן טעונין שירה מ"מ טוב שיביאם עם הזבח כדי שיאמרו אאכילה ושתיה כדאמר׳ התם בערכין או רלמא אאכילה ושתיה אמרה אשתיה לחודיה לא אמרה. אשוניה לחודיה לא אמחד. וההיא דמביא אדם זבחו היום ונסכו מכאן עד י' ימים משמע דלכתחלה יכול לעשות כן, הני מילי בקרבו יחיד דאיו טעוו מילי בקרבן יוויד דאין טעון שירה דאין אומרים שירה אלא על קרבן צבור הקבוע להם זמן כדמוכח התם בערכין. (מוס' ר"ס

שימה מקובצת

אשכחן למצוח. וַאא״ה כאן חס ועוד משורה שניה כמה תיבות, רק

הענין מובן להמעיין) כדמוכח בסמוך. וא"מ למצוה מיפוק ליה מהיקשא דשלמים דהא כמיב בהדיא בקרא לחטאת. וי"ל (דלא) [דאה"נ בקרם נמטמת. די (זינו) ניים בל ולמון מעיקרם ולמסקנא מהחכי ליף, אלאן מעיקרא ביום לה דמהדריקן לאשכוחי קרא בגופים. כך פרש"ר. ומורי פירש דמימד דמלמודא דהיקשא א הוי לענין פסח וחטאת [כיון דאין באים ננדר ונדבה] ולא הוי [דומיא] דשלמים אלא דבר שבא בנדר ונדבה דומיא דשלמים. ומ"מ כי לא משכח דומית דשלמים, ומ"מ כי לא משכם קדל בנופיים מסיק | דולמוים | מהיקשה על נפיק כיון דשלמים לתוח מהיקשא נפיק כיון דשלמים לתוח נסקא מעוצא שסתיך ניחא טכי וטיטבא נסקא לנמרי לתונה נגופיים, (חווד אחרות): שנאשר בגופיים, (חווד אחרות): בני מטאת רשתיעת הקול כתיב (ויקרא ה). מימה אמא שביק קרא דוכפר עליי הכסן של מטאח אשר מטא דכמיב גבי של מטאח אשר מטא דכמיב גבי של מטאח אשר מטא דכמיב גבי מעל מטאח אשר מטא דכמיב גבי מעל מטאח אשר מעליד הכהן על מטחמו השם דמתי גבי מכי מטח מלחיב גבי מטחמח דלב או מוכפר עליו הכהן ממטחמו דכחיב גבי שעיר בשיא, ויייל דההוא במטאת קא מיירי ולא בקרבן מטאת, [דוכפר] על מטאמו אשר מטא ב־לא] מיירי בקרבן: ה"ג רש"י מטא ב־לא] מיירי בקרבן: ה"ג רש"י עשה בו' שיהו כל עשיותיו לשם ועשה כר שיהו כג עשיותיו נשם חטאח ואם אינו ענין לתנוה לשיני קודש [דהא] נפקא מהחם חנהו ענין לעכב בשינוי קודש. אשכחן שינוי קודש בין לתנוה בין לעכב, שינוי נעלים בין למצוה בין לעכב מנלן, אמר רב הונא אמיא חטאת חטאתו למת לכ התנו מעלים למלוה] וכיון דמשמע שיטי בעלים למלוה] וכיון דגלי גלי ומשממע בין למלוה ובין לעכב. וקשה דמיד דשמעינן שינוי קודש למלוה הוי לן לאהדורי שינוי בעלים למצוה ולאהדורי ואח"כו לשיטוי קודש לעכב. כי כך שיטת משיטוי קודש לתכני כי כך שיטת